

Parlament de Catalunya

Divendres, 18 de novembre de 2005

Ple de l'acte «Drets, infants i Parlament» amb motiu del Dia Mundial de la Infància

Presidència del Molt Honorable

Sr. Ernest Benach i Pascual

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la consellera de Benestar i Família, Sra. Anna Simó i Castelló; la secretària de Famílies i d'Infància, Sra. Montserrat Tur i Racero; les diputades i els diputats Sra. Comas d'Argemir i Cendra, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa; Sr. López i Rueda, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Sra. Capdevila i Palau, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sra. Estruch Mestres, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i Sr. Cleries i González, pel G. P. de Convergència i Unió, i l'oficiala major.

ORDRE DE L'ACTE

1. Intervenció de la secretària de Famílies i d'Infància.
2. Intervenció de les ponents.

3. Intervenció dels grups parlamentaris.
4. Intervenció de la consellera de Benestar i Família.
5. Intervenció i cloenda a càrrec del M. H. Sr. President del Parlament.

El president

Molt bon dia, i, tal com es diu normalment quan comencem una sessió plenària aquí al Parlament de Catalunya, comença la sessió.

Voldria, en primer lloc, presentar les persones que m'acompanyen a la taula. L'honorable senyora Anna Simó, consellera de Benestar i Família. També hi ha un grups de diputats que després intervindran: l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; la il·lustre senyora Teresa Estruch, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; la il·lustre senyora Carme Capdevila, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; arribarà d'aquí a no res i seurà allà l'il·lustre senyor Rafael López, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i la il·lustre senyora Dolors Comas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. I també ens acompanya la senyora Montserrat Tur, secretària de Famílies i d'Infància.

Jo voldria començar expressant la satisfacció, com a president del Parlament, pel fet d'acollir aquest acte amb motiu del Dia Mundial de la Infància justament aquí, on els representants del poble de Catalunya impulsen i controlen l'acció del Govern de la Generalitat, aquí on es fan les lleis del nostre país.

Ara mateix esteu asseguts en el mateix seient que ocupen les diputades i els diputats. M'agradaria que aquest fet, el fet de ser aquí, de seure on seieu, de contemplar durant una estona la solemnitat d'aquest espai, de poder visitar el Palau, us ajudés a ser una mica més conscients a tots plegats del significat i de l'esperit de la responsabilitat històrica d'allò que es fa justament en aquest saló de plens. Segur que és una experiència interessant, i m'agradaria molt que la recordéssiu en el futur de manera positiva i durant molts anys.

Intervenció de la secretària de Famílies i d'Infància

Seguint l'ordre previst, dono en primer lloc la paraula a la senyora Montserrat Tur, secretària de Famílies i d'Infància.

La secretària de Famílies i d'Infància (Sra. Montserrat Tur i Racero)

Gràcies, president. Molt bon dia, molt honorable president, honorable consellera, senyors diputats i senyores diputades, representants de les entitats, companys i companyes del Departament de Benestar i Família, i, especialment, bon dia als nens i a les nenes, als nois i a les noies, que ens acompanyeu avui en aquesta sessió extraordinària al Parlament de Catalunya per commemorar el Dia Universal de la Infància i per reflexionar sobre els drets dels infants. Sou aquí en representació de tots els infants de Catalunya, i, en nom d'ells, la Laura, la Rosa i l'Anna expressaran la seva opinió, exerciran el seu dret a expressar-se lliurement, i ho faran al Parlament de Catalunya.

En l'acte d'avui exposarem i debatrem drets dels infants reconeguts en la Convenció de 1989, en la Convenció internacional dels drets dels infants. Aquests drets estan relacionats amb la paraula i les idees, que són conceptes que tenen la seva màxima expressió en un lloc com ara el Parlament de Catalunya. Aquí és on els representants de tots els catalans i les catalanes exposen les seves idees i opinions i alhora escolten els altres.

Per preparar a fons les ponències que a continuació escoltarem amb atenció sé que heu treballat conjuntament amb els vostres companys i companyes i que heu pogut conèixer aquests drets amb detall i reflexionar sobre el seu contingut.

Aquesta sessió extraordinària al Parlament també ha de servir perquè les persones adultes, nosaltres, els qui som aquí i els altres que ens sentiran parlar, prenguem consciència que els infants, que els adolescents, com a persones que sou, també sou subjectes de drets i teniu unes necessitats diferents que cal respectar plenament.

El dret a tenir opinió és una eina de reivindicació de la vostra personalitat que heu d'exercir lliurement amb el respecte necessari cap a les altres persones. Totes les

opinions són valuoses i mereixen ser escoltades i respectades, encara que no coincideixin amb les nostres, perquè a tots ens agrada que ens escoltin i que ens respectin.

Els drets dels infants han hagut de passar per molts processos fins a ser reconeguts com a tals i recollits en una llei. Aquesta llei, aquesta norma, és la Convenció dels drets dels infants, l'adopció de la qual per part de l'Assemblea General de les Nacions Unides el dia 20 de novembre de 1989 commemorem avui. Abans de la Convenció fou la Declaració de Ginebra, de 1924, i després vam tenir la Declaració universal dels drets dels infants l'any 1959. Aquesta Declaració va tenir tretze anys de treballs fins que no es va poder acordar. L'adopció de la Convenció també va necessitar deu anys de treballs, que varen culminar, com ja he dit abans, el dia 20 de novembre de 1989, i l'Estat espanyol la va ratificar el dia 26 de gener del 1990. Tenim, doncs, una convenció dels drets dels infants que encara no té ni la majoria d'edat.

La Convenció suposa la concreció d'una llista mínima de drets dels infants. Hem de reconèixer que encara ens queda molta feina a fer fins a complir-los plenament, però hem de reconèixer també que hi ha drets que ja tenim consolidats en la majoria de democràcies occidentals. Per això crec que avui també hem de recordar tots els nens i les nenes de tot el món i recordar també que hi ha nens i nenes que no tenen dret a la vida, perquè moren de gana o per malalties, nens i nenes que són reclutats com a soldats, nens i nenes víctimes del tràfic i de l'explotació sexual, nens i nenes que són condemnats a la pena de mort o a cadena perpètua, o, simplement, nens i nenes que no tenen dret a tenir una identitat, ja que ningú no es pren la molèstia de fer constar el seu naixement. Sigui també per a ells i elles la celebració avui al Parlament de Catalunya del Dia Universal de la Infància.

Per acabar només vull donar les gràcies al molt honorable president del Parlament de Catalunya i al seu equip, als grups parlamentaris, a les persones de la DGAIA i de la Secretaria de Famílies i als directors i educadors que ens acompanyen, que han treballat perquè avui estiguem aquí. I especialment us agraeixo a tots

vosaltres, nois i noies, nens i nenes, que hagueu fet que una sessió com la d'avui hagi estat possible.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Intervenció de les ponents

Seguidament, donarem la paraula a les ponents. I, en primer lloc, té la paraula la senyora Laura M.

Laura M.

Bon dia. Senyor president, senyores, senyors, en primer lloc, m'agradaria agrair al senyor president que ens permeti fer ús d'aquest lloc tan especial per expressar les nostres idees sobre un dret que és molt important.

El fet d'expressar-se és un dret essencial per a l'ésser humà, és universal i té un vessant públic. Ara bé, també té un vessant més íntim, que és fonamental, perquè és quan podem expressar lliurement els nostres sentiments que aquest dret pren tota la importància. En aquest vessant íntim és imprescindible saber expressar una opinió, un dubte, un problema, a la persona que sigui més propera a nosaltres; també poder mostrar als altres la nostra felicitat, tristesa, angonya, sense tenir por a l'hora de dir el que sentim o el que pensem. Hem de poder fer-ho amb tranquil·litat, llibertat i respecte. Quan ho fem, part d'aquest respecte ens el guanyem, si posem coherència i sentit en allò que pensem o diem.

El dret a expressar-se també implica que les altres persones t'escoltin, perquè tothom mereix ser escoltat, i que, encara que no estiguin d'acord amb tu, siguin capaces de respectar la teva opinió.

En l'àmbit públic, un dels drets més importants per mi és poder-se expressar en l'idioma que nosaltres estimem. Les persones tenen maneres diferents d'expressar-se, i sigui en català, castellà, *euskera*, gallec..., han de ser respectades per això. No podem discriminar ningú per com s'expressa i, a més,

hem de saber ajudar les persones que vénen de fora perquè se sentin segures tant a aprendre la nostra llengua i cultura com a desenvolupar les seves pròpies formes d'expressió. Així aconseguirem una plena integració que ens portarà a una millor convivència.

D'altra banda, tothom té dret a donar opinions, idees. En definitiva, a expressar la seva ideologia lliurement. Aquest dret pot ser dut a terme a vegades més amb el cor que no pas amb la raó. Ara bé, ha de ser exercit sempre amb els valors que ja s'han esmentat abans: la tolerància i el respecte vers els altres. La lluita contra la intolerància pot combatre's mitjançant la comprensió o l'intercanvi d'idees. Per això, si tots posem una mica de la nostra part farem un món més digne, més tolerant i on tots podrem expressar tot allò que sentim o volem. En definitiva, un món millor.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té ara, seguidament, la paraula la senyora Anna C.

Anna C.

Senyor president, senyores i senyors, abans de començar la meva exposició, voldria donar les gràcies, en nom dels infants, per aquest espai que ens heu deixat, en el qual ens escoltareu i podrem expressar-nos lliurement. Esperem i desitgem que d'aquestes paraules en prenguin nota i que algun dia no molt llunyà arribin a ser fets.

Després de molt rumiar i demanar l'opinió als diferents companys i companyes dels diversos àmbits en els quals participo, hem arribat al següent acord: un dret no és allò que se'ns dóna per compassió, perquè us fem llàstima; un dret és alguna cosa que ens pertany només pel fet de néixer, de ser persones com vostès; un dret és tot allò que ens heu d'assegurar per tal que puguem créixer amb llibertat, estimació i seguretat, i així poder gaudir d'una vida i un futur dignes.

A la vegada que tenim uns drets, els infants també tenim uns deures, i en som conscients. Una altra cosa és que els duguem a terme o no.

Per exemple, tenim el dret a una educació adequada, i l'hem d'aprofitar. Però ens preguntem: les escoles estan suficientment equipades perquè puguem desenvolupar adequadament el nostre procés d'aprenentatge? Els professors en saben molt, i sabem que han hagut de superar unes proves molt dures, però tenim companys i companyes que estudien a les anomenades «barraques» o en escoles en les quals manca el material escolar.

Una altra cosa que no ens afecta gaire però de què a la vegada ens adonem té a veure amb una qüestió econòmica, molt comuna a totes les cases, i és que ens treuen la setmanada per pagar els llibres. Què passa? Els nostres germans, per què no poden aprofitar els nostres llibres? Nosaltres no n'entendem gaire, d'aquest tema, però sona a negoci, no?

Canviant de tema, els infants tenim el dret a la llibertat d'expressió i també el dret a estar informats de tot allò que, d'una manera o altra, ens afecta. El nostre deure és informar-nos, expressar-nos. Però ens preguntem un altre cop: on? A qui hem d'anar a suggerir els nostres pensaments i propostes? Perquè vostès no és que siguin molt accessibles, i els mitjans de comunicació d'avui en dia em sembla que moltes veritats no diuen. Per això, ara, aprofitant aquest moment, els demanaríem espais per poder dialogar amb vostès, espais en els quals els infants poguéssim opinar sobre les coses que decidim sobre nosaltres. Per exemple, algú ens ha preguntat com ens agradaria que fos la biblioteca del nostre poble? Potser, si haguéssim participat en el seu disseny hi aniríem més vegades.

Per anar finalitzant, una altra cosa que em sembla important poder dir avui és una cosa que està relacionada amb les anteriors i les properes, i esperem que no arribi a més, festes nadalenques. Els infants estem farts que en els espais publicitaris surtin un munt de joguines per comprar. Als meus companys i a mi ens preocupa que als infants se'ns tracti com un simple objecte de consum. Pensem que els infants som i serem persones creatives, i no solament hem de pensar a comprar, comprar i comprar, que és el que pretenen les empreses que s'anuncien per televisió o per qualsevol altre mitjà de comunicació. Per tant, senyors polítics,

comencin a pensar, com ja en altres països ho han començat a fer i a portar a terme, a crear lleis que ens protegeixin d'aquest bombardeig mediàtic.

Senyor president, senyores i senyors, infants que sou aquí presents, i els qui no han pogut vindre també, a tots moltes gràcies per haver-me escoltat.

El president

Moltes gràcies. Ara, seguidament, té la paraula la senyora Rosa Maria P.

Rosa Maria P.

Molt honorable senyor president, senyors i senyores, primer de tot, els volem donar les gràcies per l'oportunitat que ens han donat d'expressar allò que ens preocupa i que volem canviar. Sabem que no tenim gaires llocs on se'ns escolti, i volem aprofitar aquest espai per dir i expressar tot allò que pensem.

En primer lloc, voldríem començar parlant del tema de l'educació. No ens agrada que l'escolarització sigui obligatòria fins als setze anys. Creiem que hi ha persones a les quals no els és fàcil estudiar. El sistema actual els impedeix formar-se en l'ofici que els agrada i construir el seu futur. Per això demanem una educació obligatòria fins als catorze anys i més oportunitats per començar a fer-se un futur a partir d'aquesta edat.

D'altra banda, el *bullying* també ens preocupa, la discriminació que es produeix entre els nostres companys i companyes. Veiem que això provoca conflictes i ens fa sentir insegurs i insegures. Tenim por, i també quan sortim al carrer. Necessitem que ens ensenyin a ser més respectuosos i que hi hagi alguna assignatura en què això es pugui contemplar. També necessitem sentir-nos més segurs fora de l'escola, saber que hi ha professionals que ens protegeixen.

Entenem la necessitat de l'educació, i ens agradaria tenir les millors condicions per formar-nos adequadament. Agraïm la feina dels professors, que es preocupen perquè tinguem el descans que necessitem, però en algunes escoles també ens agradaria repartir les hores de classe de manera que gaudíssim d'una tarda lliure.

Per nosaltres, una altra de les coses més importants és la família i la gent que ens estima i que estimem. El ritme de vida actual dels nostres pares o tutors fa que

passin molt de temps a la feina i no amb nosaltres. Demanem que pugui ser compatible l'horari escolar amb el laboral dels pares. Ens agradaria passar més temps amb ells i poder compartir la nostra infància amb ells.

Però, alhora, volem que hi hagi algú que vetlli perquè els nostres responsables ens cuidin adequadament, algú a qui recórrer si ens sentim en perill, desvalguts o si algú ens fa mal. Volem que tots els nens sàpiguin que si se senten així poden demanar ajuda.

Després de l'educació, de la família i de la seguretat, un altre tema que volem tractar és la salut. Veiem que hi ha molts riscos entre la nostra joventut, i volem tenir recursos per evitar-los. Ens preocupa el tema del tabac i el tema de l'alcohol i de les drogues dures. Necessitem que ens informin més i ens ajudin a pensar el que és millor per a nosaltres, a tenir un esperit crític. Volem que sigui un tema que es tracti a les escoles, que se'n pugui parlar i discutir, i també que hi hagi més campanyes de prevenció que fomentin aquesta capacitat de decidir el que més ens convé.

Som gent amb moltes ganes de fer coses i amb molta energia. A part d'estudiar, necessitem esbargir-nos, divertir-nos, compartir estones lliures amb amics i tenir espais on conèixer gent de fora de l'escola i relacionar-nos-hi, però no sempre tenim l'oportunitat de poder-ho fer. Potser no es considera una necessitat tan bàsica. Nosaltres pensem que sí, que és necessari, i demanem que sigui més fàcil accedir a aquests recursos, que les activitats extraescolars i d'esbarjo siguin més barates i que hi pugui accedir més gent. Es tracta de la nostra salut mental.

Hem parlat de nosaltres, de les nostres necessitats, però ho fem extensiu a tots els infants i joves de Catalunya, tant als rics com als pobres, a tots sense cap excepció. No ens volem oblidar dels qui no tenen tantes oportunitats, dels qui no tenen una vida tan fàcil. Els nois i les noies no tan sols necessitem benestar social i moral, sinó que també necessitem menjar. Amb això volem dir que ens preocupa que tots i totes tinguin cobertes en primer lloc les necessitats bàsiques i després les necessitats que fan una bona qualitat de vida.

Per acabar, els tornem a agrair l'oportunitat que se'ns ha donat de parlar i de ser escoltats. Esperem que les nostres opinions serveixin per produir canvis i millorar el nostre entorn. Realment, desitgem que se senti la nostra veu i que es pugui tornar a sentir cada any, que puguem tornar a tenir l'oportunitat de parlar, escoltar i compartir i de construir el nostre futur, el nostre món, que és el de tots.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores, nois i noies.

El president

Moltes gràcies.

Intervenció dels grups parlamentaris

Ara és el torn dels grups parlamentaris, i, en primer lloc, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Comas, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Benvinguts i benvingudes a aquest ple que dediquem avui a parlar de la infància. I volia donar les gràcies especialment a la Laura M., a l'Anna Maria C. i també a la Rosa Maria P., perquè això de sortir aquí i parlar jo ja ho sé, que és difícil, perquè en algun moment tots ho hem hagut de fer per primera vegada, i la veritat és que us ha sortit molt bé. I jo us vull felicitar, perquè, d'alguna manera, representeu tot el conjunt de nois i noies que sou aquí i els heu deixat en un llistó molt alt.

Dir-vos que de les reflexions que ens heu fet jo m'he quedat amb algunes coses. Heu parlat en totes tres intervencions de tota una sèrie de drets que ara comentaré breument, però, a mi, el que em generen aquests drets és que creen obligacions. Per poder tirar endavant aquests drets a expressar-se, aquests drets propis com a infants, els drets que heu anat assenyalant, vol dir que els adults en general, i, d'altra banda, les persones que tenim responsabilitats públiques, en aquest cas els qui som en el Parlament i també els qui governen des de diferents institucions, tenim obligacions perquè aquests drets puguin tirar endavant.

El dret a expressar-se i a donar opinions, per tant a poder-se expressar en llibertat, amb la pròpia llengua, és clar que el compartim. I això genera obligacions. L'obligació és la d'escoltar, i l'obligació és de fer cas també d'allò que es diu, perquè, si no, no es correspondria una situació amb l'altra. Perquè pugui haver-hi aquest dret a expressar-se cal que s'escolti, cal que es faci cas. I, efectivament, jo crec que hem d'avançar en la nostra societat en el sentit de fer cas a les opinions que arriben d'infants i joves per poder tenir una societat millor.

També heu parlat dels drets propis com a infants i joves. Per tant, en la vostra qualitat de ciutadans i ciutadanes d'un país com el nostre, com Catalunya, on això comporta altres obligacions per part del conjunt de ciutadans i dels poders públics, obligacions de fer efectives polítiques perquè sigui veritat allò que dèieu: que l'activitat educativa, per exemple, es faci en condicions, que el dret a la salut pugui ser efectiu. I, per tant, els diferents governs –els ajuntaments, el Govern de Catalunya– han de treballar, tenen l'obligació de considerar que aquestes persones, que encara no voten però que ho faran en algun moment, tenen els mateixos drets que qualsevol altre ciutadà, i més, encara: tenen un dret especial, perquè pel fet que no voten, justament, els hem de poder escoltar millor que altres ciutadans.

I també heu parlat del dret a tenir seguretats, a gaudir de la família, a gaudir de la salut, a tenir cobertes necessitats bàsiques, l'oci, la diversió... Lògicament, també això genera obligacions. I jo voldria aquí fer una observació: que les obligacions són del conjunt de la societat i corresponen també als poders públics. Ho dic perquè de vegades hi ha un discurs d'atribuir a les famílies exclusivament les desgràcies o les situacions de malestar que pugui haver-hi de nois i noies. Quan es diu «són famílies desestructurades» ja sabem el que vol dir. I no vull dir que el que passa a la família no tingui importància, que en té i molta, però no podem culpar les víctimes, els qui ho passen malament, de la seva situació. És el conjunt de la societat, qui n'és responsable, i per això assenyalo també que els poders públics també en són responsables.

En definitiva, crec que l'obligació –com que heu parlat de drets, jo vull parlar d'obligacions– és que hem de treballar, evidentment, per eliminar les situacions que impedeixen que els nois i les noies puguin tenir aquests drets que vosaltres heu expressat, però, sobretot, per eradicar les situacions més difícils: la pobresa infantil, l'explotació dels nois i les noies, els maltractaments que pugui haver-hi, les situacions, podríem dir, que impliquessin un retrocés dels drets dels infants i dels joves. I, en definitiva, el que hem de fer possible és que tots els nois i les noies puguin viure amb plenitud, amb igualtat d'oportunitats, amb llibertat a poder decidir, a poder anar fent en cada etapa de la vida les coses que semblin més convenients... En definitiva, a tenir felicitat. Tots volem ser feliços; que els nois i les noies ho puguin aconseguir.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats i senyores diputades. Sobretot, com ha fet la meva companya anterior, agrair també a la Laura, a l'Anna Maria i a la Rosa Maria la valentia que han demostrat. Jo recordo la primera vegada que vaig parlar des d'aquesta tribuna, i em tremolava tot; era una cosa absolutament increïble, perquè em vaig posar força nerviós. Per això, vosaltres heu demostrat avui que hi ha fusta, com es diu, que hi ha *madera*, hi ha fusta, per seguir reclamant els drets i seguir parlant de deures.

Jo crec que avui heu demostrat una cosa molt important, que és esperit crític. Moltes vegades, i jo que potser de la taula sóc el que fa menys temps que vaig ser infant, exigim que se'ns deixi de tractar com a nens i com a nenes. I jo sempre era una cosa que demanava a mon pare i a ma mare. Deia: «No em tractis com una criatura!» Per què? Perquè, al final, demostrem que tenim capacitat i esperit crític, i això és molt important per construir una societat.

Per això jo reclamaria avui, i jo crec que és el dia, és l'hora, és el moment, una nova ciutadania per a la infància, un nou concepte de ciutadania, de relació entre vosaltres i nosaltres, de relació entre els ciutadans i les ciutadanes, siguin de l'edat que siguin, i els polítics, com heu reclamat també aquí. Ens heu dit: «A vegades no sou suficientment accessibles.»

Però jo crec que tot allò que comporta drets també comporta obligacions i responsabilitats; se n'ha parlat i n'heu parlat també vosaltres. El dret a l'expressió és també la responsabilitat d'informar-se, però també la responsabilitat i el dret d'exigir als poders públics que la informació sigui neutra, que la informació sigui objectiva, que no sigui manipuladora, que no ens manipulin amb els mitjans de comunicació. També l'accés als drets és un accés a les responsabilitats, i això és molt important; la responsabilitat de cadascun de nosaltres, nostra com a polítics però vostra també com a ciutadans i ciutadanes que sou, amb la resta de la societat. Això és el que podríem dir-ne una «construcció activa de la ciutadania», una construcció activa que, com a ciutadans, heu de tenir.

Per exemple, s'ha posat el cas del *bullying*. Sabeu quin és el principal problema del *bullying*, de la violència a l'escola? El silenci. I això és una responsabilitat també de tots: dels poders públics, que han de posar polítiques que permetin una disminució de la violència a l'escola, però també vostra, que heu de parlar, no callar davant de les agressions, parlar amb els vostres professors, que això no és ser «xivato», això és ser responsable. I, per tant, aquest dret també l'hem de compartir amb una responsabilitat nostra de construir activament tot allò en què creiem.

Per això, si nosaltres avui sortim d'aquí i no fem aquesta construcció activa, haurem fet un acte molt maco, però no haurà servit de res. Per això hem d'apel·lar al compromís de rebre les vostres aportacions i les vostres idees, encara que siguin valentes i una mica políticament incorrectes, com reduir l'edat d'escolarització obligatòria als catorze anys. Encara que siguin aquestes idees, nosaltres hem de tenir l'obligació d'obrir-nos a vosaltres, però vosaltres també heu de tenir l'obligació de construir aquesta ciutadania activa més enllà d'aquest Parlament, també fora a la societat.

I penseu que nosaltres vivim en un país extraordinari, en un país magnífic, en què no ens manca quasi de res. Però penseu que fora d'aquí, al Tercer Món, també hi ha molts infants que pateixen condicions que nosaltres, o molts de nosaltres, o la majoria de nosaltres, no hem conegut. Penseu que hi ha 150 milions de nens, per exemple, que no van a l'escola primària. Això d'anar a l'escola, que a vegades no ens agrada –i a mi no m'agradava gens, ja us ho dic–, molts nens, 150 milions de nens de tot el món, no ho poden fer encara que vulguin. Per això hem de construir aquesta ciutadania activa aquí, però també hem de pensar en els nens i les nenes i en les condicions que es produeixen en altres bandes del món.

I jo acabaria amb les paraules d'una cançó, *Stand up for love, Posem-nos dempeus per l'amor*, que va ser l'himne del Primer Dia Mundial de la Infància, que se celebra el 20 de novembre, que diu que si comencem ara, que si comencem aquí, amb una persona només que s'aixequi i amb totes les altres que la segueixin aconseguirem resoldre els problemes dels oblidats i els problemes dels qui ningú no estima. Per això, jo us apel·lo perquè entre tots comencem ara, comencem aquí, però perquè més enllà d'ara i d'aquí continuem després i més tard.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Senyor president, honorable consellera, nois i noies que avui ocupeu tan dignament aquest saló de plens del Parlament de Catalunya, no cal dir que avui és un dia molt important, suposo, per a vosaltres. Però també és molt important per a mi. Jo estic molt emocionada. Estic molt emocionada perquè he treballat per la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència gairebé la major part de la meva vida laboral. He compartit amb nois i noies com vosaltres excel·lents moments, també més d'una dificultat, problemes que ens ha costat força tirar endavant, però el balanç que puc fer en aquest moment no és altre que molt i molt positiu. Us agraeixo moltíssim que avui sigueu aquí. I us agraeixo molt que sigueu

aquí perquè els diputats i les diputades, ara em toca fer de diputada, us hem escoltat, ho hem fet de manera directa, sense intermediaris, i això ens ha de permetre conèixer les vostres demandes, les vostres necessitats, sense el filtre dels adults, amb plena llibertat. Ho ha dit la Laura.

Va ser un 20 de novembre, en celebrem ara l'aniversari, que les Nacions Unides van aprovar la Convenció sobre els drets dels infants, en què reconeixien uns drets que us pertanyen, no uns drets que se us donen per compassió o per llàstima, com ha dit l'Anna; drets que són vostres, drets que us han de permetre créixer en llibertat, amb estimació i amb seguretat.

M'agradaria destacar-ne alguns dels aspectes més importants, perquè parlem d'uns drets que, malgrat que no han fet la majoria d'edat, són drets que no tenen edat, que són intemporals, però de què cal que fem molta més difusió, perquè són força desconeguts, els vostres drets, com el que recull que tots els infants i adolescents han de tenir cobertes totes les seves necessitats allà on viuen o creixen, o bé que els menors han de ser protegits contra tota forma d'explotació, d'abús o de maltractament, o el dret a la salut, a l'educació, al lleure, o el dret a viure en un entorn acollidor. Teniu drets civils, també drets polítics. Reclameu el dret a la llibertat d'expressió, el dret a ser escoltats i el dret al diàleg. Està molt bé que ho feu, perquè, precisament, aquest és un debat important.

Però jo crec que en aquests moments comencem a avançar cap a aquest camí. De fet, en molts municipis, molts joves ja ocupen espais importants en la presa de decisions municipals. Però cal, evidentment, que vosaltres –i això us toca, us toca per edat– sigueu persistents en la vostra reclamació.

Rosa Maria, reclameu una societat menys competitiva, amb un canvi en les prioritats establertes, i demaneu més temps per compartir amb les persones que us estimeu. Nosaltres també ho demanem. Hi ha maneres d'avançar cap a aquest camí, i a nosaltres, com a polítics, ens en toca la responsabilitat. Us puc ben assegurar que en prenem nota.

Tinc poc temps, però deixeu-me que acabi la meva intervenció breu fent un clar reconeixement a la feina de tots els educadors i les educadores socials. La vostra

feina, és veritat, té poc reconeixement social, però és essencial. Avui no podríem avançar sense la vostra tasca i la vostra professionalitat. Permeteu-me també un reconeixement a la Direcció General d'Atenció a la Infància i a la Secretaria de Famílies i d'Infància, que en aquests moments fa un gran esforç per adequar les vostres necessitats, les dels joves i infants, als moments que ens toca viure.

I, finalment, permeteu-me un reconeixement molt gran a tots vosaltres per la vostra valentia i les vostres aportacions. Desitjo molt sincerament que l'any que ve ens puguem retrobar de nou. I, finalment, felicitats, Anna; felicitats, Laura, i felicitats, Rosa Maria. Us puc ben assegurar que ho heu fet amb una gran dignitat. I els vostres desitjos que comentàvem abans crec que estan molt ben encaminats i que els podreu dur a terme.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Teresa Estruch.

La Sra. Estruch Mestres

Gràcies, senyor president. Nois i noies presents a la sala, educadors, és un veritable honor per a mi i per al Grup Parlamentari que represento poder participar en aquesta jornada que ens farà a tots més grans, més madurs democràticament, i potser algun dia, amb un pas a pas com aquest que fem avui, arribarem a aquesta maduresa desitjada que tenen en altres llocs, a què fèieu referència en les vostres exposicions.

Voldria felicitar, sobretot, també, les noies ponents pels continguts de les seves exposicions, assenyades, reflexives i, fins i tot, reivindicatives, tal com ha de ser. Quan algú creu que els seus drets, reconeguts en la Constitució espanyola, i fins i tot ara en l'Estatut que s'ha aprovat recentment en aquest Parlament, en realitat no són prou respectats ha de fer escoltar la seva veu per reclamar-los. Heu demostrat sobradament estar a l'alçada.

I tot el que dieu és cert. Malauradament, no sempre s'escolta prou la veu dels infants. I són ells, perquè són més fràgils, els qui més pateixen a vegades les mancances de la societat. No tots els infants estan lliures d'explotació i maltractaments, i els hem de protegir especialment. A la vegada, hem d'intentar corregir aquestes mancances perquè puguin créixer en un món favorable i perquè es converteixin en homes i dones feliços que a la vegada desitgin per als seus fills un món millor. Només així garantirem el futur que volem per a tots.

A casa nostra, i des del Síndic de Greuges, per exemple, la figura del defensor dels drets dels infants –avui és el senyor Jaume Funes– s'encarrega de vetllar perquè els drets de tots aquests nens i nenes, nois i noies, estiguin assegurats.

Però parlem més en general. Volem infants feliços a qui no els falti de res. En la nostra societat els nens i els joves sou el més important, sou el futur. Per a nosaltres, per als vostres educadors, que s'esforcen a educar-vos, no solament per ensenyar-vos matèries... La seva tasca és molt important i depèn de vosaltres que n'aprofiteu el resultat.

De tota manera, les vostres propostes són molt importants, i tots nosaltres les hem de recollir. No són totes fàcils de resoldre. Algunes necessiten una complicitat tan gran que ho fa difícil. No sempre depèn només d'una llei, sinó de canvis en la nostra societat, que a vegades pot semblar que no sap on va. Caldria recuperar alguns valors que el ritme de vida actual sembla que s'ha endut. Segurament per això caldria treballar en una nova llei de protecció a la infància i a l'adolescència, més moderna, actualitzada, i considerar els infants i adolescents com a protagonistes i des dels seus propis drets com a ciutadans. Aquesta és l'eina necessària per fer possible que la vostra veu sigui escoltada i els vostres interessos garantits. I és necessari que es contempli des de tots els àmbits: des de la salut, des de l'educació, des de la participació, des de la proximitat, amb prevenció i seguiment.

Avui ens podem felicitar tots. Hem fet un exercici democràtic important. Serà el nostre petit gra de sorra en aquesta jornada reivindicativa que encara hem de celebrar. Tant de bo que en un futur no calgui parlar dels drets dels infants. Això

voldria dir que no hi ha diferències, que els seus drets són garantits com qualsevol altre en tot el món.

Gràcies per la vostra atenció, i us animo a continuar treballant perquè tot això algun dia sigui possible.

El president

Gràcies. Té la paraula seguidament, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, nois i noies, educadors i educadores, és un motiu de joia trobar-nos avui aquí en aquest hemicycle amb tots vosaltres per parlar i reflexionar sobre els drets dels infants. Especialment, vull felicitar les tres vostres representants, l'Anna, la Laura i la Rosa Maria. Certament, ho han fet molt bé i han exercit molt bé la vostra representació.

De vegades, quan parlem de drets, sembla que tota la vida n'hi hagi hagut. Els drets humans daten de l'any 1948; els drets dels infants, del 1959, i la seva Convenció, del 1989. Com podem veure, són dates relativament recents. Arribar a aquestes conquestes ha significat la lluita de molta gent.

Però avui encara hi ha molts països que no tenen aquest marc de convivència i de respecte. Al nostre país, a Catalunya, també va costar molt. Heu parlat de llibertat d'expressió, i aquesta mateixa sala de plens va estar molts anys tapiada durant la dictadura, i amb ella la veu i la llibertat del nostre poble. Va ser la lluita per la democràcia i el compromís de molta gent el que va enderrocar aquesta tàpia i va obrir aquestes portes, aquesta nova llibertat d'expressió reconquerida.

Entre altres temes, també heu parlat de respecte, de tolerància, d'educació, de salut, de família, temes tots molt importants. I, també, certament, de problemes, com el *bullying*, com el consumisme excessiu, com les drogodependències. I, també, d'altra banda, heu parlat de drets i de deures.

Mireu, això m'ha recordat una carta breu que *mahatma* Gandhi va enviar quan es parlava dels drets humans. Aquesta carta deia, entre altres coses: «De la meua

ignorant però assenyada i sàvia mare vaig aprendre que els drets que hom pot merèixer i conservar provenen del deure ben acomplert, de tal manera que només som creditors del dret a la vida quan hem acomplert el nostre deure de ciutadans en el món.» I quan preguntaven a Gandhi quin era el seu missatge, ell deia: «La meva vida és el meu missatge, i el meu missatge és la meva vida.» Això ens vol dir que la construcció d'això que dèieu, d'una societat més justa, solidària, fraterna, d'un món millor, allò que en diem «un món millor», depèn de cadascun de nosaltres, de les nostres conviccions, de la nostra coherència vital, del que fem cada dia. Per tant, de cadascun de nosaltres. Aquest món millor que heu dit també depèn, en part, del que fem, de les petites i grans coses. I sempre hem de tenir present que el que deixem de fer quedarà eternament per fer, per petit que sigui. És la suma de les petites i grans coses el que fa el món millor. No dimitim, per tant, de la nostra part que ens correspon.

No tinc més temps. Acabo parlant d'escoltar. És importantíssim per saber dialogar, escoltar-nos. Moltes vegades dos de nosaltres parlem i no ens entenem, perquè són dos monòlegs, no és un diàleg. Cal que apostem per dialogar, que vol dir saber escoltar. Ens heu donat les gràcies perquè us hem escoltat. Moltes vegades, la política i els polítics sembla que només hem de parlar, de discursejar. Doncs no: la tasca de la política es basa a saber escoltar per donar resposta, per trobar respostes als problemes. Avui heu exercit el vostre dret a expressar-vos i a opinar. I nosaltres, el nostre deure a escoltar-vos amb voluntat de comprendre i de servir, que és la nostra missió.

Gràcies per ser aquí i gràcies pel que ens heu dit.

El president

Moltes gràcies.

Intervenció de la consellera de Benestar i Família

Té la paraula seguidament l'honorable senyora Anna Simó, consellera de Benestar i Família.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies. Molt honorable president del Parlament, diputats i diputades dels cinc grups parlamentaris amb representació a la cambra, gràcies a tots vostès pel ple extraordinari d'avui; a totes les institucions convidades, a les tres noies ponents –heu vist com no era tan difícil? Moltes felicitats– i a tots els nois i les noies assistents a la sessió extraordinària d'avui en representació de tots els infants i adolescents de Catalunya.

I vull dir els llocs d'on veniu. Vull dir que veniu de Lleida, vull dir que veniu d'Olot, encara que els d'Olot hagueu tingut un petit contratemps i us hagueu incorporat una miqueta més tard, de Figueres, de Tarragona, de Tortosa, de Barcelona, de Mataró, de Gavà, de Gualba, de Sant Cugat del Vallès, de Badalona i d'Esplugues del Llobregat. I també vull dir-vos que avui ens acompanyen no solament els responsables de la protecció de la infància i l'adolescència de l'Administració, sinó també representants d'entitats que treballen amb els infants i per als infants de Catalunya, i especialment els directors i directores de centres i educadors..., i a tots vosaltres que avui sou aquí.

Crec que tots hem pogut constatar que heu treballat de valent. Heu reflexionat per tal de portar aquí i sintetitzar en poquíssims minuts tot allò que penseu i que creieu..., i per reflexionar sobre els articles que heu treballat juntament amb els vostres educadors i la resta de professionals.

I hem escoltat també les respostes del tot interessants de tots i cadascun dels diputats i les diputades.

Avui heu tingut l'oportunitat de fer sentir la vostra opinió sobre aquests drets aquí al Parlament de Catalunya, i els representants dels grups parlamentaris i jo mateixa n'hem pres bona nota per poder donar resposta a les vostres reivindicacions. Espero i desitjo, i m'hi comprometo per la part que em toca, que cada any pugueu exposar les vostres idees i millores en l'exercici dels vostres drets aquí.

Ens ha quedat molt clar que sou ben conscients que teniu drets i que teniu deures. Tothom. I nosaltres el que hem de fer i pel que hem de treballar especialment és perquè no hi hagi persones, i per tant que no hi hagi nens i nenes, nois i noies, que

tinguin menys drets que els altres, i també tenir molt clar que els drets de les persones, com molt bé ha dit l'Anna, ja els tenim només pel fet de néixer, i que hem de tenir deures, perquè sense deures no hi ha justícia, perquè, si no, cadascú aniria a la seva i miraria per ell mateix, i vivim en societat.

Hem parlat també del fet que la lluita contra la intolerància, Laura, pot combatre's mitjançant la comprensió i l'intercanvi d'idees. Hem parlat de mancances, moltes, especialment les que viviu més de prop i que s'han de millorar encara. Hem parlat del dret a participar, del dret a sentir-vos segurs, del dret a passar més temps en família i d'aspectes controvertits, que n'hauríem de parlar molt i força; sobre, per exemple, l'edat de l'ensenyament obligatori. Molt i força.

Crec que tot el que heu exposat ens servirà per pensar-hi i per millorar i per millorar-nos, per aprendre de vosaltres, com nosaltres esperem que pugueu aprendre de nosaltres. Com ha dit la Laura, el respecte ens l'hem de guanyar. La gent gran, els adults, també ens l'hem de guanyar.

La nostra voluntat i obligació és continuar divulgant els drets de la infància i vetllar perquè aquests drets siguin respectats. I per això us continuo demanant ajut i cooperació a tots vosaltres, també.

Farem noves lleis, sí. Farem noves polítiques, sí. Continuarem posant més recursos per als qui sou present i futur de Catalunya, sí, que sou els infants i joves, per millorar la feina de tota la gent que treballa amb vosaltres i per a vosaltres. Però no volem quedar-nos aquí, en el debat i la reflexió aquí en el Parlament. Per això hem obert la bústia dels desitjos dels infants, perquè tots els qui avui no heu pogut parlar aquí i tots els infants de Catalunya hi pugueu exposar els vostres desitjos. Tot allò que recollirem per escrit amb aquesta targeta de la bústia dels desitjos dels infants ho farem arribar al molt honorable president del Parlament, al molt honorable president de la Generalitat i al síndic de greuges, que són els representants de les institucions que hem d'escoltar i donar resposta a les vostres inquietuds, per tal que ho coneguin. I des de l'Observatori de la Infància també recollirem sempre les queixes, els suggeriments i les iniciatives vostres. La vostra

participació és necessària, és important. Per això tampoc no volem abusar de la vostra paciència i aniré acabant.

Només volia acabar donant-vos les gràcies. Gràcies per ser aquí avui, gràcies per ser, gràcies per existir, gràcies per créixer, gràcies per ajudar-nos a fer un món i una societat més justa i millor, gràcies per ensenyar-nos.

Moltes gràcies.

El president

Doncs molt bé. Unes breus paraules per acabar, si els sembla.

Intervenció del M. H. Sr. President del Parlament

Honorable consellera, diputades i diputats, senyores i senyors, avui aquí s'ha parlat de drets i de llibertats, i també s'ha parlat de deures, perquè és evident –i això no ho hem d'oblidar mai, ningú, ni els qui ens dediquem a la política ni vosaltres, ni la societat– que per poder exigir primer s'ha de complir. Tots plegats tenim drets, tenim llibertats, però també tenim deures. I els vostres deures, ara per ara, són estudiar, són aprendre, i aprendre s'aprèn estudiant, però també s'aprèn a la vida i s'aprèn també fent altres coses. Segurament, també és fer cas de les persones que us volen aconsellar, que tenen la responsabilitat de la vostra educació. En definitiva, doncs, parlem de complir normes.

En correspondència, tenim uns drets i unes llibertats que les autoritats, les institucions, les administracions, tenim el deure de garantir. Avui aquí us heu pogut expressar amb llibertat, com ho fan les diputades i els diputats. I voldria que fóssiu molt conscients del valor d'aquesta llibertat, dels valors de la democràcia. Abans ja s'ha dit: aquesta mateixa sala on avui heu pogut parlar, on avui esteu asseguts, durant molt de temps va estar tancada. Estava prohibit entrar aquí dintre. La llibertat la van tancar aquí dintre, d'alguna manera. No es podia parlar en català, per exemple. És a dir, això que feu vosaltres avui nosaltres no ho vam poder fer mai.

Per sort, dels diputats i les diputades del Parlament, cada vegada n'hi ha més que ja van néixer en democràcia, com vosaltres, i que, d'alguna manera, ja han actuat amb plena normalitat en la societat democràtica. Però per això és molt important ser conscients del que tenim. Vosaltres creixeu en una societat democràtica, i això sembla molt normal, i segurament penseu que mai no es podran tornar a prohibir les llibertats o, per exemple, que mai no es podrà tornar a prohibir parlar en català, una cosa tan elemental com aquesta. Però heu de pensar que per conservar i per millorar el que es té en primer lloc cal valorar-ho, cal ser conscient del que implicaria o del que suposaria perdre-ho. La democràcia, doncs, el que ha de ser, sobretot, és exercida. I ser exercida vol dir, sobretot, implicar-s'hi i participar-hi.

Per això jo penso que és tan important fer política. I fer política no és afiliar-se a un partit, que ho pot ser; no és votar quan en tingueu l'edat, que també ho serà. Les formes de participar en política són moltes i es basen en el fet d'estar atents al que passa al nostre voltant i fer alguna cosa per incidir-hi.

Avui hi ha hagut tres representants vostres que han fet política, d'alt nivell, fins i tot, i a més a més d'una manera molt directa. No solament pel fet que hagin sortit aquí a fer el discurs, no solament per això, sinó pel que han dit, sobretot pel que han dit, i pel treball que representa haver-ho escrit, haver-ho pensat, haver-ho consultat... Per això, han fet política.

La política és precisament la gestió dels conflictes de la comunitat. Per tant, passar de política és una mica sinònim de preocupar-se d'un mateix i deixar de banda allò que ens afecta a tots. Qui passa de la política –i no em refereixo només a allò que pugui passar aquí al Parlament o a la política en general–, qui no es preocupa per allò que succeeix al seu voltant, que només es mira a ell mateix, és evident que no té interès pel bé comú, per les coses que ens afecten a totes i a tots. El primer pas per no passar de tot això, d'alguna manera, ja el feu. És, sobretot, estudiar, és adquirir uns coneixements i també uns compromisos. Jo crec que aquí hi ha una mica la clau del futur de tot plegat: fer això que feu ara el millor possible, i fer-ho amb plena consciència que el que aprengueu ara, encara que no us ho pugui semblar en aquests moments, us serà d'una gran utilitat en el futur i que si no us

esforceu, si deixeu d'aprendre, en el fons us tanqueu portes a les oportunitats que el futur us pot oferir. En el món en què vivim ara, però sobretot en el món en què viureu vosaltres, el coneixement serà el valor més preuat, i el coneixement l'adquiriu avui.

El segon pas és conèixer les regles de joc: distingir, per exemple, el poder legislatiu, que és on som ara, el Parlament, de l'executiu, que és el govern; saber com funciona el nostre sistema de representació política; com desenvolupa el Parlament de Catalunya les seves tasques i les seves funcions, etcètera. Per tant, informar-se, participar, implicar-se per fer una Catalunya millor i, de pas, també un món millor, sense cap mena de dubte. Si feu això, no fareu simplement un favor a la societat o un favor a la humanitat; us fareu, d'entrada, un favor a vosaltres mateixos, ens ajudarem tots mútuament.

Formeu part del futur de Catalunya. Avui ens heu recordat de manera molt clara que us mereixeu uns drets, que teniu uns drets, que us mereixeu un reconeixement, que teniu dret a un present més just i a un futur millor.

Espero que les peticions, aquests desitjos, es facin realitat algun dia, de la mateixa manera que espero que vosaltres, precisament vosaltres, ajudeu a fer de Catalunya un país millor, un país més lliure, ajudeu a fer realitat totes les coses que avui heu demanat i les que demanaran en el seu moment els joves del futur.

Moltíssimes gràcies per ser aquí i enhorabona per la feina feta. S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dotze del migdia.